

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

27 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către partea vătămată, Cebotari Vasilina, inculpat și avocatul său, Gafton Mihai, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2016 și a sentinței Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Nița Ion Mihail, născut la 26 octombrie 1986, originar și domiciliat s. Peresecina r-nul Orhei.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 10.02.2014-24.06.2015
2. instanța de apel: 20.07.2015-21.01.2016
3. instanța de recurs: 28.03.2016 - 27.04.2016

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 iunie 2015, Nița Ion Mihail, a fost achitat de învinuirea în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e), f) și art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Nița I. a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 335 Cod contravențional, însă procesul contravențional a fost încetat din motivul expirării termenului de prescripție pentru tragere la răspundere contravențională și a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, la amendă în mărime de 300 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 6.000 lei.

A fost respinsă acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Cebotari Vasilina, privind încasarea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune în mărime de 3.000 lei, ca fiind neîntemeiată.

2. Potrivit sentinței menționate, de către organul de urmărire penală, Nița I., a fost pus sub învinuire pentru faptul că, la data de 18.01.2014, în jurul orei 12.00, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în mun. Chișinău, str. Octavian Goga 25, la ieșirea din localul clădirii centrului medical „Galaxia”, a

săvârșit un atac însoțit de amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu aplicarea unui cuțit față de minorul Cebotari Anatol Igor, a.n. 17.06.2000, i-a sustras telefonul mobil de model „Alcatel Android” la preț de 5.000 lei, prin ce a cauzat părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în valoare de 5.000 lei.

Tot, Nița I. a fost pus sub învinuire de către organul de urmărire penală, pentru faptul, că în perioada 11.02.2014-12.02.2014, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, a pătruns în casa lui Nița F. situată în sat. Drăsliceni, r-nul Criuleni, de unde a sustras o scurtă pentru femei la prețul de 500 lei și o scurtă pentru bărbați la prețul de 1.500 lei, astfel, cauzându-i părții vătămate Nița F. daună materială în proporții considerabile, în mărime de 2.000 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza de art. 188 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, *tîlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit cu amenințarea de aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei, săvârșită cu aplicarea armei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, precum și în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

La fel, potrivit sentinței, s-a constatat că Nița I., la data de 27 ianuarie 2014, aflându-se în ap. 39 din str. Alba Iulia 87/1, mun. Chișinău, a luat de la Cebotari V. un telefon mobil de model „Nokia X3”, în care era instalată cartela SIM cu nr. 069407636, la preț de 1.500 lei, un portmoneu pentru dame la preț de 200 lei, în care se aflau bani în sumă de 60 lei și buletinul de identitate al acesteia.

Tot el, la 18.01.2014, având scopul de a o învinui pe Cebotari V. în comiterea unei infracțiuni deosebit de grave, fiind preîntâmpinat de răspundere penală conform prevederilor art. 311 Cod penal, a depus un denunț potrivit căruia în perioada anilor 1997-1998, Cebotari V., a omorât o persoană, alias „Foijic”, după care, împreună cu Buzu Gheorghe, au ascuns cadavrul într-o fântână de canalizare situată pe malul iazului din s. Drăsliceni, r-nul Criuleni și respectiv, în cadrul procesului penal s-a stabilit, că denunțul lui Nița I. este fals, din care motiv, la 28.02.2014, s-a refuzat pornirea urmăririi penale, din motiv că nu există faptul infracțiunii.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Nița I., a fost calificată *de drept* de către instanța de judecată în baza art. 335 Cod contravențional și anume – *samovolnicia, adică exercitarea în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, fără a se cauza vreo daună considerabilă persoanei*, de asemenea și în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, *denunțarea cu bună știință falsă în scopul de a-l învinui pe cineva de săvârșirea unei infracțiuni deosebit de grave, făcută unui organ sau unei persoane cu funcție de răspundere, care sunt în drept de a porni urmărirea penală*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Partea vătămată, Cebotari V., prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e), f) și art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, cu aplicarea pedepsei solicitate de către acuzator, în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră și să fie admisă integral acțiunea civilă, cu încasarea de la inculpat în beneficiul său a sumei de 3.000 lei.

În motivarea apelului a invocat că:

- consideră eronată interpretarea instanței cu privire la modul în care a ajuns telefonul mobil al fiului său Cebotari A. la inculpat, deoarece copilul nu a transmis de bună voie telefonul în posesia inculpatului, dar i-a fost luat cu forța;

- în situația în care instanța a admis ipoteza precum că scopul întâlnirii inculpatului cu copilul a fost ca acesta doar să afle locul de trai al mamei sale, atunci telefonul trebuia să rămână la copil, sau la caz ideea săvârșirii infracțiuni a apărut după momentul întâlnirii cu copilul, fapt ce nu a fost supus cercetării;

- atât declarațiile lui Cebotari A. în calitate de martor a celor întâmplate, cât și a lui Caracaș L., care a participat personal la apărarea minorului nu au fost reținute de instanță ca probe concludente și pertinente;

- respingerea pretențiilor sale referitoare la încasarea prejudiciului moral sunt în afara cadrului legal, deoarece în urma denunțului fals a avut de suferit enorm până când organele de drept au elucidat toate circumstanțele cauzei, a avut parte de stres, incertitudine, a trăit o stare de frică permanentă, invocând în sensul dat și faptul că pedeapsa stabilită de către instanță este una blândă;

- telefonul de model „Nokia” și portmoneul sustras din apartamentul său sunt proprietatea sa și au fost sustrate în scopuri de satisfacere materială a inculpatului, iar invocarea instanței precum că bunurile sustrate din apartamentul părții vătămate nu au avut scopul de cupiditate, dar de asigurarea garanției executării unei presupuse obligații, este o poziție susținută doar de către inculpat și are un caracter de dezvinovățire;

- afirmațiile instanței că s-a împăcat cu inculpatul și că prejudiciul i-a fost reparat, nu corespund adevărului, deoarece până la moment nu l-a iertat pe inculpat, iar telefonul de model „Nokia” ce i-a fost sustras și restituit defectat nu poate fi considerat ca reparare a prejudiciului adus, totodată cu toate că instanța de judecată l-a recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 311 Cod penal, însă i-a fost respinsă solicitarea de reparare a prejudiciului moral.

3.2 Inculpat, prin care a solicitat casarea acesteia parțial, în partea privind condamnarea sa în baza art. 311 Cod penal, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, prin care să fie achitat.

În motivarea apelului a invocat, că la baza învinuirii aduse conform art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, a fost pusă semnătura sa, care de fapt nici nu a făcut-o, fapt ce poate fi demonstrat prin testul poligraf.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat, că la pronunțarea sentinței, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just a ajuns la concluzia, că Nița I. urmează a fi achitat pe capătul de învinuire prevăzut de art. 188 alin. (2) lit. e), f) și art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale acestor infracțiuni, de asemenea corect au fost recalificate acțiunile acestuia de la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la art. 335 Cod contravențional și a fost încetat procesul contravențional în conformitate cu prevederile art. 30 alin. (2) Cod contravențional, din motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere contravențională, iar conform art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, a fost recunoscut vinovat, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă.

Cu referire la învinuirea adusă inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, instanța de apel a menționat, că nu se va expune asupra probelor aduse în baza acestei învinuiri, dat fiind faptul că hotărârea primei instanțe privind capătul dat de învinuire nu a fost contestată.

Ce ține de învinuirea adusă lui Nița I. în baza art. 188 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, instanța de apel a reținut, că nu și-a găsit confirmarea, iar prima instanță legal și fondat a motivat sentința, că fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

În opinia instanței de apel, în acțiunile lui Nița I. nu se regăsește întrunită latura obiectivă a infracțiunii date, astfel, în ședința de judecată s-a stabilit cu certitudine, că la data de 18.01.2014, inculpatul, pentru a se întâlni cu Cebotari A., fiul lui Cebotari V., a plecat la Centrul de Sănătate „Galaxia”, cu sediul în mun. Chișinău, str. O. Goga 25, unde își făcea antrenamentele Cebotari A. și din cuvintele martorului, Teut N., a intrat în vestiar, s-a salutat cu băieții care erau acolo și ulterior, luând geanta băiatului, ambii au plecat.

Instanța de apel a statuat, că acuzatorul de stat nu a prezentat careva probe, ce ar dovedi existența din partea inculpatului, în adresa lui Cebotari A., a vreunui atac, exprimat prin amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei, mai mult de atât, nu a fost demonstrată, nici existența armei, pentru incriminarea lit. e) alin. (2) al art. 188 Cod penal, deoarece, potrivit declarațiilor martorului Teut N., băiatul în cauză avea o stare psihologică calmă, când a plecat cu Nița I. și nu a cerut nici un ajutor de la ea.

Referitor la agravanta, prevăzută de lit. e) alin. (2) art. 188 Cod penal, aplicarea armei, instanța de apel a statuat, că nu a fost prezentată nici o probă ce ar atesta existența, la data de 18.01.2014 la inculpat a căreiva arme cu care acesta l-ar fi amenințat pe Cebotari A., iar la baza condamnării inculpatului pe episodul în cauză nu pot sta doar declarațiile martorului minor Cebotari A., care nu sunt confirmate de nici un suport probator, mai mult ca atât, acestea just fiind apreciate critic de instanță, din considerentul că ultimul le-ar putea da sub influența mamei sale - părții vătămate Cebotari V., cu care inculpatul este în relații de conflict și care având relații foarte apropiate cu martorul Caracaș L. a avut interes direct pentru învinuirea inculpatului, astfel corect fiind apreciate critic și declarațiile ultimului.

Instanța de apel a concluzionat, că neexistența vreunui cuțit sau arme la inculpat este demonstrat și prin faptul lipsei a careva proces verbal de ridicare a acestora sau altă probă ce l-ar atesta existența materială, iar potrivit declarațiilor martorului, Teut N., ultima a declarat în acest sens, că Nița I. s-a prezentat la Centrul de antrenament „Galaxia”, având la sine doar o gentuță bărbătească.

Cu referire la telefonul mobil „Alcatel Android”, pe care Nița I. l-a luat de la Cebotari A. și care, ulterior, i-a fost restituit acesteia, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate, instanța de apel a notat, că nu a constituit, în sine, scopul întâlnirii inculpatului cu Cebotari A., acesta urmărind scopul aflării locului de domiciliul al fostei sale concubine, Cebotari V., deoarece urma să îi restituie inculpatului bani și careva lucruri ce îi aparțineau ultimului, astfel în acțiunile acestuia nu se regăsește nici elementul subiectiv al infracțiunii de tâlhărie, deoarece, scopul acțiunilor întreprinse de ultimul nu era unul de sustragere a bunului altei persoane.

Cu privire la învinuirea adusă lui Nița I. în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, instanța de apel a considerat, că prima instanță just a recalificat acțiunile acestuia de la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la art. 335 Cod contravențional, fiind încetat procesul contravențional în conformitate cu prevederile art. 30 alin. (2) Cod contravențional, din motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere contravențională, deoarece a fost demonstrată lipsa semnului calificativ obligatoriu al laturii obiective și anume – a scopului sustragerii bunurilor materiale, cât și a laturii subiective a infracțiunii de jaf și anume a scopului de cupiditate.

Existența conflictului dintre partea vătămată și inculpat se confirmă atât de Nița I., cât și de Cebotari V., prin declarațiile acestora date în cadrul ședinței de judecată și după cum s-a stabilit anterior, inculpatul avea scopul de a-și restitui banii și bunurile, pe care partea vătămată refuza să i le restituie, iar telefonul mobil împreună cu portmoneul au fost luate de către inculpat, în mod samavolnic drept gaj, ce ar garanta, că bunurile îi vor fi restituite, astfel neconfirmându-se faptul că inculpatul a urmărit scopul sustragerii bunurilor altei persoane, de asemenea nefiind demonstrat și faptul că telefonul de model „Nokia” și portmoneul au fost sustrase în scopuri de satisfacere materială a inculpatului.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic și argumentul apelantei, precum că afirmațiile instanței că s-a împăcat cu inculpatul și că prejudiciul i-a fost reparat nu corespund adevărului, deoarece în viziunea instanței de apel, însuși din declarațiile părții vătămate date în cadrul urmăririi penale, ultima a menționat, că nu are careva pretenții față de inculpat, solicitând încetarea derulării urmăririi penale din motiv că prejudiciul i-a fost reparat, iar părțile s-au împăcat.

Faptul că Nița I. a însușit, în mod samavolnic, de la partea vătămată Cebotari A. un telefon mobil de model „Nokia X3”, în care era instalată cartela SIM cu nr. 069407636 la preț de 1.500 lei și un portmoneu pentru dame la preț de 200 lei, în care se aflau bani în sumă de 60 lei și buletinul de identitate al acesteia, se confirmă prin declarațiile părții vătămate Cebotari V., martorului Nița F., procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea unei infracțiuni din 27.01.2014 (f.d. 5 v. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27.01.2014 (f.d.

7-9 v. I); procesul-verbal de ridicare din 29.01.2014 (f.d. 19 v. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 29.01.2014 (f.d. 20 v. I)

Astfel, suma prejudiciului cauzat părții vătămate Cebotari V. prin acțiunile ilegale ale lui Nița I. nu este una considerabilă, deoarece potrivit însuși declarațiilor ultimei date în cadrul urmăririi penale, a indicat că paguba ce i-a fost cauzată în urma comiterii infracțiunii pentru ea nu este considerabilă, pe motiv că activează în calitate de frizer și suplimentar, are un venit din exteriorul Republicii Moldova.

Cu referire la acțiunea civilă depusă de partea vătămată privind încasarea de la inculpat a prejudiciului moral în sumă de 3.000 lei, instanța de apel a considerat că corect a fost respinsă de către prima instanță, reieșind din faptul că nu au fost prezentate careva probe, ce ar confirma suportarea de către partea vătămată a cărorva suferințe psihice.

În viziunea instanței de apel, necătînd la faptul că inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, vinovăția acestuia se dovedește prin declarațiile martorilor Cebotari V., Buzu G., denunțul lui Nița I. din 18.01.2014 (f.d. 55 v. III), ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale a Procuraturii Criuleni din 28.02.2014 (f.d. 56 v. III), raportul nr. 34s-2014 de expertiză psihiatrico-legală staționară (f.d. 71-75 v. III). De asemenea, potrivit declarațiilor inculpatului, acesta a relatat, că în mod verbal a spus organului de poliție, precum că Cebotari V., l-a ucis pe un bărbat necunoscut, tăindu-l cu o sticlă în s. Drăsliceni, r-nul Criuleni, la marginea iazului, după care a fost ajutată de Buzu G. și l-au dat într-o groapă de canalizare, astupând-o, lăsând trupul bărbatului necunoscut acolo.

Concomitent, instanța de apel a remarcat și faptul, că de către prima instanță corect a fost respins argumentul apărării precum că actul respectiv nu poate constitui denunț din considerentul, că Nița I. a comunicat verbal sectoristului, care ulterior l-a chemat la sector pentru a semna declarațiile, deoarece denunțul respectiv, din punct de vedere procesual corespunde tuturor rigorilor stabilite de legiuitor în art. 263 Cod de procedură penală, întru-cât pentru calificare nu contează metoda denunțării false: verbală, scrisă sau prin mass-media, aceasta urmează a fi luată în considerație doar la individualizarea pedepsei.

Asupra cerinței părții vătămate privind încasarea prejudiciului moral, potrivit căreia în cadrul instanței de apel ultima a concretizat, că solicită achitarea sumei de 20.000 lei, ce constituie prejudiciul suportat în rezultatul infracțiunii comise de către inculpat, instanța de apel a stabilit, că aceasta urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată, pe motiv că de către partea vătămată nu a fost probată suma solicitată, neprezentând în sensul dat probe concludente și pertinente întru confirmarea încasării sumei de 20.000 lei.

Referitor la apelul declarat de inculpat, privind achitarea sa în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, menționează, că deși inculpatul pledează nevinovat pe acest capăt al acuzării, vina acestuia a fost dovedită prin probele acumulate și anume: declarațiile martorilor Cebotari V., Buzu G., denunțul lui Nița I. din 18.01.2014 (f.d. 55 v. III), ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale a

Procuraturii Criuleni din 28.02.2014 (f.d. 56 v. III), care nu a fost contestată de inculpat și nici de apărătorul acestuia în modul și termenul prevăzut de lege. Astfel, prima instanță a stabilit corect, că stare de fapt și acțiunile inculpatului se încadrează corect în dispoziția art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Instanța de apel a apreciat ca fiind eronate argumentele inculpatului, precum că la baza învinuirii a fost pusă semnătura sa, care de fapt nici nu a făcut-o. În acest sens instanța de apel a reținut, că probele expuse supra dovedesc cu certitudine învinuirea incriminată inculpatului, mai mult, după cum s-a menționat potrivit art. 263 Cod de procedură penală, pentru calificare nu contează metoda denunțării false, verbală, scrisă sau prin mass-media, aceasta urmează a fi luată în considerație doar la individualizarea pedepsei.

De asemenea, instanța de apel a specificat, că nu are temei de a interveni în sentință nici în partea stabilirii pedepsei pe capătul de învinuire pe care inculpatul a fost condamnat, deoarece la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă inculpatului, s-a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicându-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală, acordând deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75, 77 Cod penal.

Urmare a celor constatate și elucidate în raport cu apelul declarat de partea vătămată întru stabilirea unei pedepse mai aspre privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, instanța de apel a precizat, că prima instanță corect a stabilit mărimea sancțiunii neprivative de libertate, determinând echitabil pedeapsa sub formă de amendă, luând în considerație, că infracțiunea dată face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, anterior nu a fost judecat, se caracterizează negativ la locul de trai, însă, la instituția de învățământ se caracterizează pozitiv, drept circumstanță atenuantă a stabilit săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, iar circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

6. Hotărârile judecătorești adoptate la caz, sânt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1. Avocatul Gafton M. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Nița I. să fie achitat de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, deoarece acțiunile lui nu întrunesc elementele infracțiunii în cauză.

În motivarea recursului său, invocă că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, ceea ce echivalează cu neexaminarea apelului și îngrădirea dreptului condamnatului la un apel efectiv.

6.2. Inculpat, prin care a invocat dezacordul cu hotărârile judecătorești pronunțate în cauză.

În motivarea recursului invocă că:

- nu sunt probe pertinente și concludente ce ar confirma vinovăția sa;
- învinuirea este bazată pe declarațiile părții vătămate;
- nu sunt întrunite elementele infracțiunii;

- nu a fost luat în considerație faptul că nu putea să săvârșească careva infracțiuni deoarece nu are antecedente penale.

6.3 Partea vătămată, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e), f) și art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, cu aplicarea pedepsei solicitate de către acuzator, în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră și să fie admisă integral acțiunea civilă, cu încasarea de la inculpat în beneficiul său a sumei de 3.000 lei.

În motivarea recursului invocă argumente similare cu cele invocate în instanța de apel, suplimentar menționând, că în cazul săvârșirii samovolniciei, părții vătămate cât și întregii familii i-au fost provocate suferințe psihice, ce au dus la daune morale considerabile, astfel solicită constatarea existenței prejudiciului moral.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, au depus referințe privind opinia lor asupra recursurilor declarate:

7.1 Procurorul, solicitând respingerea acestora ca inadmisibile, deoarece recurenții invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor și stabilire a pedepsei, însă aceste critici echivalează cu nemotivarea recursului în sensul art. 427 Cod de procedură penală. La stabilirea pedepsei, instanțele s-au condus de principiile generale de aplicarea a pedepsei și de criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 75 Cod penal. Încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, este corectă, iar aplicarea pedepsei sub formă de amendă este pe măsura materialului probant administrat și corespunde prevederilor legale în acest sens, considerând că această pedeapsă va atinge pe deplin scopurile pedepsei penale, de asemenea nu au fost stabilite careva circumstanțe ce ar permite achitarea inculpatului. Cu referire la motivele invocate în recurs de partea vătămată, consideră că nu au fost stabilite presupusele erori de drept invocate, ce ar afecta hotărârea contestată.

7.2 Inculpatul, solicitând respingerea recursului înaintat de partea vătămată, deoarece Cebotari V. s-a eschivat să-i întoarcă suma de 22.000 lei transmisă de el din Federația Rusă, iar telefonul mobil „Nokia X3”, i-a fost lăsat ca gaj, urmând ca peste câteva ore să-i transmită o parte din sumă. Apelanta pe parcursul procesului a declarat, că nu are pretenții față de el, fiindcă nu i-a fost cauzat un prejudiciu material, acesta fiind reparat. În privința învinuirii adusă în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, menționează, că nu sunt întrunite condițiile denunțului, deoarece nu a fost prevenit de răspundere penală, fiind doar o declarație verbală, astfel urmând a-i fi recalificate acțiunile în baza art. 70 Cod contravențional. Referitor la învinuirea în baza art. 188 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, invocă că fapta acestuia nu poate fi calificată ca tâlhărie, deoarece lipsesc elementele acestei infracțiuni. Partea vătămată, fiul acesteia și concubinul său Caracaș L., au dat declarații, înțelegându-se din timp, deoarece erau o familie, iar alte probe nefiind prezentate de către acuzare, însă martorul Teut N. a dat declarații veridice. Schimbarea declarațiilor de către partea vătămată, a avut scopul eschivării acesteia de la îndeplinirea obligațiilor de întoarcere a patrimoniului, iar solicitarea încasării pagubei morale

nu este confirmată prin careva probe. Solicită să fie eliberat de răspundere penală în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal și să fie tras la răspundere contravențională în baza art. 55 Cod penal.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

8.1 Cu referire la recursul declarat de către inculpat.

Inculpatul în recursul ordinar declarat, nu indică nici un temei de casare prevăzut de art. 427 Cod de procedură penală, însă, Colegiul penal atestă, că ultimul critică hotărârile adoptate invocând nevinovăția sa, de unde rezultă că semnalează temeiul prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Instanța de recurs reține, că inculpatul contestă vinovăția sa, menționând lipsa elementelor infracțiunii în acțiunile sale, însă luând în considerație că prin decizia instanței de apel a fost menținută hotărârea primei instanțe, prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat doar în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, iar de învinuirea în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e), f) și art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, a fost achitat, însă ce ține de învinuirea în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, i-au fost recalificate acțiunile în baza art. 335 Cod contravențional, respectiv Colegiul penal va examina recursul prin prisma vinovăției inculpatului în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, deoarece doar în baza acestui articol ultimul a fost condamnat.

Astfel, recurentul critică hotărârile adoptate de instanțele de fond din motiv că nu sunt probe pertinente și concludente ce ar confirma vinovăția sa prin actul de sesizare a instanței.

Colegiul penal specifică, că instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre menținerea sentinței și just a evaluat probele administrate în cauză. Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, subsidiar verificând materialele dosarului specifică, că judecând apelurile declarate instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței, potrivit căreia s-a dispus condamnarea lui Nița I., în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, la amendă în mărime de 300 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 6.000 lei.

De asemenea, cu referire la critica inculpatului, precum că, nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal și nu sunt

probe ce ar confirma vinovăția sa, Colegiul penal o respinge ca fiind neîntemeiată, deoarece instanțele de fond au analizat minuțios aceste aspecte și s-au expus argumentat în privința lor. Cu toate acestea, instanța de recurs va purcede la analiza laturii obiective și subiective a infracțiunii de denunțare falsă în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Astfel, potrivit teoriei penale, latura obiectivă a infracțiunii de denunțare falsă, constă în fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de denunțare falsă făcută unui organ sau unei persoane cu funcție de răspundere, care sunt în drept de a porni urmărirea penală. Prin „denunțare” se are în vedere acțiunea de înștiințare făcută de orice persoană, pe calea depunerii unui denunț, despre săvârșirea unei infracțiuni. Este necesar ca denunțarea să se îndrepte împotriva unei persoane determinate. Pentru calificare, nu contează metoda denunțării false: verbală, scrisă, prin utilizarea mass-media.

De asemenea, este de menționat și acel fapt, că infracțiunea de denunțare falsă, este o infracțiune formală și se consideră consumată în momentul prezentării și înregistrării denunțului la organul competent și nu la data întocmirii lui.

În opinia instanței de recurs, faptul că Nița I. a depus denunț împotriva lui Cebotari V., despre săvârșirea unei infracțiuni, organului care este în drept de a porni urmărirea penală, se confirmă prin probele cercetate și verificate de instanțele de fond și anume:

- denunțul lui Nița I. din 18.01.2014, depus șefului secției urmărire penală a IP Criuleni, prin care acesta a comunicat precum că a aflat că în anii 1997-1998, Cebotari V., l-a ucis pe un bărbat necunoscut, în sat. Drăsliceni, r-nul Criuleni, la marginea iazului, după care a fost ajutată de Buzu G. și l-au dat într-o groapă de canalizare, astupând-o cu un capac, lăsând trupul bărbatului necunoscut acolo;

- declarațiile martorului Cebotari V., care a menționat că polițiștii i-au adus la cunoștință, că Nița I. a făcut un denunț, precum că ea împreună cu Buzu G., ar fi omorât un om și l-au îngropat într-o fântână din s. Drăsliceni. În denunț persoana omorâtă era numită cu pseudonimul „Gabelea”, care în realitate are numele de Guzun I., fiind o persoană de la ea din mahala și care este în viață până în prezent;

- declarațiile martorului Buzu G., conform căruia, în luna ianuarie 2014, l-a el acasă s-au prezentat polițiștii care i-au comunicat că este un denunț, precum că cu 17 ani în urmă a omorât o persoană împreună cu Cebotari V. și au îngropat-o. Le-a declarat polițiștilor că nu corespund adevărului argumentele date, iar după mai multe investigații și cercetări la fața locului s-a constatat că denunțul este fals și i s-a comunicat că a fost făcut de Nița I.;

- ordonanță de refuz în pornirea urmăririi penale a Procuraturii Criuleni din 28.02.2014, emisă în legătură cu examinarea materialelor procesului penal vizând denunțul lui Nița I., prin care s-a refuzat în pornirea urmăririi penale pe faptul dat, din motiv că nu există faptul infracțiunii, procesul penal fiind clasat;

- declarațiile inculpatului, care a relatat că în mod verbal a spus organului de poliție precum că Cebotari V. l-a ucis pe un bărbat necunoscut, tăindu-l cu o sticlă în sat. Drăsliceni, r-nul Criuleni, la marginea iazului, după care a fost ajutată de

Buzu G. și l-au dat într-o groapă de canalizare, astupând-o cu un capac, lăsând trupul bărbatului necunoscut acolo.

În ce privește latura subiectivă a infracțiunii de denunțare falsă aceasta se caracterizează prin intenție directă. Este obligatoriu ca făptuitorul să manifeste bună știință în săvârșirea infracțiunii în cauză. Aceasta înseamnă că el manifestă certitudinea că nu victima este cea care a comis infracțiunea, a cărei săvârșire o denunță făptuitorul. Caracterul fals al denunțării derivă din desfășurarea unei proceduri care confirmă acest aspect, la caz, ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale din 28.02.2014.

Scopul infracțiunii de denunțare falsă este unul special: scopul de a-l învinui pe cineva de săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave.

Motivele infracțiunii de denunțare falsă se exprimă în răzbunare, ură, gelozie, etc.

Deci raportând, considerațiunile teoretice, la circumstanțele cauzei și cumului de probe, Colegiul constată că, inculpatul a avut scopul de învinuire a lui Cebotari V. și Buzu G. de comiterea unei infracțiuni deosebit de grave, iar motivele infracțiunii de denunțare falsă săvârșită de inculpat, se exprimă prin ură și răzbunare, deoarece după cum a declarat ultimul, despre săvârșirea infracțiunii, le-a relatat verbal polițiștilor din cauza că a primit amenințări din partea lui Cebotari V. și a declarat la poliție în scopul apărării, deoarece a fost amenințat de Caracaș L. și Cebotari V., și în scopul răzbunării pentru cele făcute de ultima.

Prin urmare, conținutul probelor enunțate în pct. 5 al prezentei decizii, ce au fost amplu cercetate și obiectiv evaluate de instanțele de fond, confirmă cu certitudine că acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, adică atât latura obiectivă, cât și cea subiectivă a acestei infracțiuni, din care considerent, Colegiul penal respinge argumentul recurentului precum că nu sunt probe pertinente și concludente ce ar confirma vinovăția sa și că învinuirea este bazată doar pe declarațiile părții vătămate, și că nu sunt întrunite elementele infracțiunii în cauză.

Cât privește argumentul recurentului, precum că nu a fost luat în considerație faptul că nu putea să săvârșească careva infracțiuni deoarece nu are antecedente penale, Colegiul penal reține, că faptul dat nu poate constitui ca probă în dovedirea nevinovăției inculpatului. Astfel, faptul că Nița I. anterior nu a fost judecat, a fost luat în considerație de către instanțele de fond la individualizarea pedepsei acestuia, căruia i-a fost aplicat, în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, cea mai blândă categorie de pedeapsă și anume amenda.

Totodată, instanța de recurs stabilește, că în referință inculpatul invocă cerințe privind recalificarea acțiunilor sale de la prevederile art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal în baza art. 70 Cod contravențional, ulterior solicită să fie eliberat de răspundere penală în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal și să fie tras la răspundere contravențională în baza art. 55 Cod penal, însă Colegiul penal nu se va expune asupra acestora, deoarece nu au fost invocate în recurs ordinar.

Așadar, în contextul celor expuse, Colegiul penal conchide, că concluziile la care a ajuns instanțele de fond privitor la calificarea acțiunilor și vinovăția inculpatului în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, sunt corecte și corespund materialului probator, iar pedeapsa aplicată este echitabilă și în limitele legii penale.

Din acest punct de vedere se atestă, că de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept semnalate de recurent și prevăzute în pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat.

8.2. Cu referire la recursul declarat de către avocatul Gafton M. în numele inculpatului.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Însă, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârea instanței de apel poate fi atacată cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise atât de instanța de fond cât și cea de apel la judecarea cauzei.

Colegiul penal lecturând textul recursului reține, că de către recurent nu s-a invocat nici un temei de casare prevăzut la art. 427 Cod de procedură penală, însă din textul acestuia se invocă, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și se solicită achitarea inculpatului de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, temeiuri ce se încadrează în pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Totodată, este necesar de a specifica, că recurentul nu argumentează aceste temeiuri și nu relevă asupra căror anume motive nu s-a pronunțat instanța.

Din atare considerente, Colegiul penal respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs și reiterează, că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora se circumscriu.

Față de cele ce preced, Colegiul penal consideră că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile părților și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, în urma propriei cercetări și examinări coroborate a probelor ce au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, precum și a elementelor de fapt pe care se sprijină soluția de condamnare dispusă în cauză în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal.

De asemenea, în privința solicitării recurentului privind achitarea inculpatului de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, Colegiului penal s-a expus la analiza recursului declarat de inculpat care a avut aceeași cerință ca și avocatul acestuia și asupra căroră instanța de recurs s-a expus argumentat.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unei erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor contestate, fapt ce impune inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Gafton M. în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8.3 Cu referire la recursul declarat de către partea vătămată Cebotari V.

Prin recursul declarat de partea vătămată, s-a invocat aspectul de ilegalitate privind greșita achitare a inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. e), f) Cod penal și recalificare a acțiunilor acestuia de la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la art. 335 Cod contravențional. De asemenea, s-a criticat pedeapsa aplicată lui Nița I. în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, considerând-o prea blândă și respingerea neîntemeiată a acțiunii civile înaintate, pe care Colegiul le consideră ca nefondate.

De asemenea, instanța de recurs atestă acel fapt, că argumentele invocate de către partea vătămată în recursul declarat sânt identice celor invocate în apel.

Analizând materialele cauzei penale, Colegiul menționează, că prima instanță a stabilit corect starea de fapt și de drept, confirmată pe probele administrate pe cauza penală, drept urmare l-a achitat pe Nița I. de învinuirea în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e), f) și art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, i-a recalificat acțiunile de la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, în baza art. 335 Cod contravențional și l-a recunoscut vinovat în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Astfel, instanța de recurs susține, că soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, fiind just cercetate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza căroră s-a stabilit cu certitudine că inculpatul nu a comis infracțiunile de tâlhărie, furt și jaf, dar a săvârșit infracțiunea de denunțarea falsă și contravenția prevăzută de art. 335 Cod contravențional, adică samovolnicia.

În viziunea instanței de recurs, hotărârile atacate în principiu reflectă o investigare și o dezbatere amplă a tuturor aspectelor și versiunilor invocate de către

partea vătămată în ce privește vinovăția inculpatului de comiterea faptelor imputate în baza art. 188 alin. (2) lit. e), f) și art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, în raport cu cumulul de probe administrate în prezenta speță, ceea ce a permis justificat de a adopta soluții de achitare a lui Nița I. de sub învinuirile aduse și de recalificare a acțiunilor acestuia de la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, în baza art. 335 Cod contravențional.

Prin urmare, dat fiind faptul că partea vătămată în argumentarea recursului său, invocă argumente similare cu cele invocate în apel și care au constituit obiect de discuție în instanța de apel, respectiv căroră le-au fost date evaluării juste și întemeiate corespunzător, Colegiul penal va păstra raționamentele din hotărârile instanțelor de fond ce au avut ca efect achitarea lui Nița I. de învinuirea în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e), f) și art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, recalificarea acțiunilor acestuia de la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, în baza art. 335 Cod contravențional și recunoașterea vinovăției și condamnării inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, statuând în consecință asupra corectitudinii lor.

Cât privește critica invocată în recurs referitoare la dezacordul cu respingerea cerinței privind încasarea prejudiciului moral, deoarece partea vătămată a avut de suferit enorm până când organele de drept au elucidat toate circumstanțele cauzei în urma căroră s-a constatat că denunțul lui Nița I. este fals, Colegiul o consideră ca neîntemeiată.

Astfel, instanța de recurs constată, că inculpatul a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, infracțiunea în baza căreia Cebotari V. a fost recunoscută și audiată în calitate de martor, astfel reieșind din drepturile pe care le are martorul, prevăzute la art. 90 Cod de procedură penală, acesta nu poate solicita încasarea prejudiciului moral de la inculpat.

De asemenea, ce ține de motivul că în cazul săvârșirii samovolniciei, i-au fost provocate suferințe psihice, ce au dus la daune morale considerabile, instanța de recurs reține, că instanțele de fond corect au reținut, că nu au fost justificate suferințele psihice cauzate părții vătămate.

La acest capitol, instanța de recurs notează, că în temeiul art. 1423 alin. (1) Cod civil, coroborat cu art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea persoanei vătămate. Ținând cont de aceste împrejurări, se urmărește scopul ca evaluarea să nu fie una subiectivă ori pentru a nu se ajunge la o îmbogățire fără just temei.

Astfel, Colegiul penal conchide, că instanțele ierarhic inferioare, ținând cont de împrejurările prevăzute la articolele sus-menționate, de circumstanțele cauzei, precum și statutul social al persoanei vătămate, just au concluzionat în vederea

respingerii cerinței privind repararea prejudiciului moral, deoarece în cauză nu s-a constatat suportarea de către partea vătămată a cărorva suferințe psihice.

Cât privește critica invocată de către autorul recursului precum că pedeapsa aplicată inculpatului în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, este prea blândă, instanța de recurs, la fel o consideră neîntemeiată.

Colegiul penal menționează, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

În același rând, instanța de recurs remarcă și prevederile art. 75 Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod.

Conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Așa cum rezultă din lucrările dosarului, inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, la amendă în mărime de 300 unități convenționale, ce constituie suma de 6.000 lei.

Respectiv sancțiunea normei pentru comiterea căreia a fost condamnat inculpatul, prevede amendă în mărime de la 200 la 800 unități convenționale sau închisoare de până la 5 ani. Această infracțiune, clasificându-se ca infracțiune mai puțin gravă, potrivit art. 16 alin. (3) Cod penal.

În prezența circumstanțelor descrise, Colegiul consideră necesar de specificat faptul că, sancțiunea art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, prevede următoarele pedepse alternative: amendă și închisoare.

Astfel, în cazul în care sancțiunea articolului prevede pedepse alternative, individualizarea categoriei pedepsei se începe de la pedeapsa cea mai blândă, care întotdeauna este înscrisă prima în sancțiune conform ierarhiei pedepselor legiferate în art. 62 Cod penal. La individualizarea categoriei pedepsei, instanța de judecată trebuie să țină cont de criteriile prevăzute de art. 75 Cod penal și scopurile pedepsei prevăzute în art. 61 Cod penal.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip și acea mărime a pedepsei ce va fi mai eficientă pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Analizând conținutul hotărârilor judecătorești ale instanțelor de fond, Colegiul penal constată, că acestea nu au admis careva abateri de la prevederile legale în partea individualizării pedepsei și întemeiat au concluzionat de a aplica inculpatului pedeapsă sub formă de amendă, motivând corespunzător temeiurile neaplicării pedepsei mai aspre prevăzute de sancțiunea articolului în baza căruia este condamnat inculpatul, adică închisoare.

Astfel, în viziunea Colegiului, instanța de apel întemeiat ținând cont de toate circumstanțele cauzei și anume de faptul că infracțiunea săvârșită de Nița I. se atribuie la categoria celor mai puțin grave, inculpatul anterior nu a fost judecat, se caracterizează negativ la locul de trai, însă la instituția de învățământ se caracterizează pozitiv, de asemenea ca circumstanță atenuantă fiind stabilită săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, iar circumstanțe agravante nefiind constatate, corect a conchis, că scopul pedepsei va fi atins prin aplicarea celei mai blânde categorii de pedeapsă, ce este înscrisă prima în sancțiunea art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal și anume amenda.

Reieșind din circumstanțele expuse, Colegiul penal constată, că instanțele de fond au argumentat pe deplin motivele pentru care au aplicat inculpatului în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, pedeapsa sub formă de amendă, urmare a circumstanțelor expuse mai sus și dat fiind faptului că aplicarea unei sancțiuni mai aspre nu va fi în concordanță cu scopul pedepsei penale, din care considerent, instanța de recurs respinge ca neîntemeiate afirmațiile părții vătămate precum că instanțele de fond au stabilit inculpatului o pedeapsă prea blândă.

Totodată, ținând cont de cele menționate, Colegiul penal concluzionează că, instanțele ierarhic inferioare, au realizat o individualizare corectă a pedepsei atât sub aspectul categoriei acesteia cât și a cuantumului, în acord cu ansamblul criteriilor prevăzute de art. art. 75, 78 Cod penal, inclusiv gradul de pericol social concret al faptei comise, cât și personalitatea inculpatului, astfel încât acestea să conducă la realizarea scopului și funcțiilor pedepsei, după cum sunt stabilite prin dispozițiile art. 61 Cod penal.

În consecință, Colegiul statuează că, pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

În virtutea celor expuse, Colegiul penal conchide, că considerentele menționate aderă celor constate de prima instanță și de instanța de apel privitor la situația de fapt și de drept reținută în cauză, și privitor la achitarea lui Nița I. de învinuirea în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e), f) și art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, recalificarea acțiunilor acestuia de la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, în baza art. 335 Cod contravențional și recunoașterea vinovăției și condamnării inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal, pe baza unor juste aprecieri a probelor administrate în cauză, dând faptelor comise de acesta o încadrare juridică corectă, fiindu-i individualizată

pedeapsa în baza art. 311 alin. (2) lit. a) Cod penal în corespundere cu prevederile legale.

Hotărârea instanței de apel este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de partea vătămată este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către partea vătămată, Cebotari Vasilina, inculpat și avocatul său, Gafton Mihai, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Nița Ion Mihail**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 25 mai 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie